I

Ніхто так ґрунтовно не збирається в дорогу, як моя люба дружинонька. їдемо на тиждень — на півроку пакуємось.

— Ану ж похолодає!

Це серед літа! Спека в тіні — тридцять шість.

І теплий одяг мандрує до чемоданиська — двом дядькам не підняти.

— Ти ще валянки запакуй! — стогну над чемоданом: мені ж це убоїсько перти!

— Що ти розумієш! Похолодає, тоді попотанцюєш... Цікаво, як у них там із харчами.— Під Вінницею, де полиці магазинів тріщать од їстівного.

Напакована й сумка пудова: консервів десяток, та крупа, та сухе молоко, та масла п'ять пачок... замалим сухарів не насушила.

— Цікаво, в них кури несуться? Може, хоч два десятки яєчок прихопити?

— Та несуться, несуться! — стогну у відчаї.

— А ти що їх, щупав?.. Треба до Каті подзвонити, може, в її тата і кури не водяться.

Їдемо до Катаного свекра, в якого, за висловом Каті, "і хата пахне книжками".

Набирає номер телефону. Міжміський. У Вінницю.

— Катя?.. Катю, ви мене чуєте?.. Катю, у вашого тата є яйця?.. Катю!.. Алло, де ви поділися?..

Рурка ошелешено піпікала.

А я сидів на підлозі. Гикав од сміху.

— А та чого регочеш? — Поверх окулярів — строгий погляд учительки на учня-бешкетника.

— Та ти хоч розумієш, про що та спитала?

Дружина якийсь час здивовано дивиться на мене. Потім сама починає нестримно сміятись.

— Господи, отаке зморозити!.. А все ти зі своїм стогоном! — І, пересміявшись: — Ти ж не здумай про це написати! У тебе вистачить розуму...

II

Вистачило.

Щоб про отаке та не написати!